

Χριστιανισμός κι ελεύθερη βούληση

Μπορεί ο άνθρωπος να ρυθμίζει αυτοβούλως τις ιδιότητες και τα συναισθήματα του θεού του;

Σύμφωνα με την χριστιανική θεολογία, ο Θεός όπως και να τον φαντάζεται ο κάθε χριστιανός, είτε σαν Ιεχωβά, είτε σαν Ιησού, είτε σαν το Πνεύμα του Γιαχβέ, είτε όλοι μαζί σαν μια ωραία παρέα, έφτιαξε-κατασκεύασε τον άνθρωπο από αγάπη, τον προίκισε με κάποια προσόντα από αγάπη, έφτιαξε επίσης έναν ολόκληρο κόσμο-σκηνικό, για να ζει μέσα σε αυτό και να πολλαπλασιάζεται από αγάπη, και τον άφησε να κάνει ό,τι θέλει, από αγάπη. Μάλιστα θεωρούν ότι η ελευθερία είναι ένα από τα κυρίαρχα αγαθά του ανθρώπου και ειδικά της χριστιανοσύνης. Ερμηνεύοντας αποκεκομμένα λάθος μια φράση του Ευαγγελίου, λένε συχνά ότι “μόνο όποιος θέλει τον ακολουθεί”, μολονότι το κείμενο δεν το λέει αυτό, αντίθετα λέει σε άλλο σημείο: “Όποιος δεν είναι μαζί μου είναι εχθρός μου” που μάλλον είναι αντίθετο με αυτό που θέλουν να μας πουν.

Έτσι, πάντα με τον μύθο και τα επιλεκτικά τσιτάτα αυτά, ο άνθρωπος, όπως φαντάζονται, ζούσε κάποτε σε έναν “τέλειο κόσμο”, τον Παράδεισο, σε μια πλήρη ευδαιμονία και χωρίς προβλήματα, χωρίς κόπο, έτρωγε από τα έτοιμα που του είχε ήδη προμηθεύσει ο θεός του για αυτόν και μόνον.

Αλλά ο άνθρωπος επειδή είχε την “ελευθερία της βούλησης”, δεν υπάκουσε τις εντολές του θεού και θέλησε σύμφωνα με τον μύθο τους να δοκιμάσει τους καρπούς του απαγορευμένου “δένδρου ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ του καλού και του κακού”. Αυτό σύμφωνα με τον μύθο πάντα, έφερε μια τεράστια αναστάτωση σε αυτό το υλικό σύμπαν και ταυτόχρονα έφερε την Πτώση του ανθρώπου, στην γύμνια, τον πόνο, τον κόπο, τον ιδρώτα και γενικά τα προβλήματα που όλοι γνωρίζουμε και φυσικά έφερε και το “κακό”. Η θεμελιώδης ιδεοληψία για να δικαιολογήσει την ύπαρξη του “κακού” λοιπόν, όχι ως προϊόν των προικών που έδωσε υποτίθεται ο Θεός στον άνθρωπο, αλλά σαν ξεκάθαρη απόφαση του ίδιου του ανθρώπου που ξεπέρασε αυτές τις προίκες, είναι η περίφημη “ελεύθερη βούληση” που τονίζει

επιπλέον αυτή την ελευθερία που ο θεός τους υποτίθεται του έδωσε αν και φυσικά πάντα σύμφωνα με τον μύθο τους είναι και αυτή που τον κατέστρεψε και έφερε το “προπατορικό αμάρτημα”.

Σύμφωνα με την παρανοϊκή αυτή διδασκαλία, ο άνθρωπος είναι μεν ελεύθερος να αποφασίσει και να κάνει ό,τι θέλει, αλλά ό,τι και να αποφασίσει, το “σχέδιο του Θεού” είναι ένα και δεδομένο και η κατάληξη θα είναι μία που ο θεός τους την γνωρίζει και που περιγράφεται κάπως στα Ευαγγέλια και την Αποκάλυψη. Το ότι η “ελεύθερη βούληση” και το “σχέδιο του Θεού” δεν μπορούν να υπάρχουν ταυτόχρονα, είναι κάτι που επίσης δεν απασχολεί αυτούς που τα πιστεύουν αυτά, γιατί είναι πολύ υψηλά νοήματα για να κατανοηθούν από “φτωχούς τω πνεύματι”.

Το πρόβλημα φυσικά είναι οι ίδιες οι γραφές και η ιστορία του Χριστιανισμού, αλλά ακόμα και η σημερινή τους πράξη, που αυτή την “ελεύθερη βούληση” δεν την πιστεύουν καν και ακόμα περισσότερο δεν την επιτρέπουν, τόσο οι ίδιοι οι πιστοί, όσο και ο ίδιος ο θεός όπως φαντάζονται. Θα δούμε λοιπόν τι περίεργα νοητικά τερτίπια οφείλουν να χρησιμοποιούν για να δικαιολογήσουν αυτή την φοβερή αντίφαση .

Παραδείγματα της Καινής Διαθήκης

Στα Ευαγγέλια ο Ιησούς στέλνει φοβερές κατάρες σε όσους δεν υπακούσουν το θέλημά του, ή δεν υπακούσουν στον προσηλυτισμό των μαθητών του, δηλαδή σε όσους έχει δουλέψει αυτή η καταραμένη “ελεύθερη βούληση”. Οι ίδιοι οι μαθητές παρακαλούν τον Ιησού, σε μία πόλη που δεν τους δέχτηκε, να στείλουν φωτιά και να την κάψουν, γιατί η βούλησή της δεν τους ήταν αρεστή (Κατά Λουκάν, 9:52). Ο ίδιος ο Ιησούς απειλεί τις πόλεις που δεν θα υπακούσουν τους μαθητές του, με καταστροφή χειρότερη από τα Σόδομα και Γόμορρα (Κατά Μάρκον, 6:11), (Κατά Λουκάν. 9:1-6). Παρομοιάζει τους αρνητές του με τα ξερά κλαδιά, που πρέπει να καούν και αυτοί όπως αυτά (Κατά Ιωάννην, 15:6), και απειλεί τους αρνητές του ότι θα τους στείλει εκεί που η άσβεστος δεν καίγεται και τα δόντια τρίζουν (από τον πόνο προφανώς) (Κατά Ματθαίον, 13:41). Όλα αυτά πάντα με...αγάπη μέσα από τα Ευαγγέλια.

Στις Πράξεις, ο Ανανίας και η γυναίκα του Σαπφείρα σκοτώνονται (από τον Θεό, ή τους Αποστόλους δεν έχει και τόση σημασία), γιατί η ελεύθερή τους βούληση δεν ήταν αρεστή για τα οικονομικά της νέας σέκτας και είπαν κατά το ήμισυ, ένα ψεματάκι στον Άγιο Πέτρο (Πράξεις, 5:1-11) που είχε πει ήδη τρία ψέματα για τον δάσκαλό του.

Υπάρχουν και άλλα χωρία, αλλά αυτά είναι τα γνωστά και χαρακτηριστικά που η ελεύθερη βούληση δεν είναι αρεστή στον Θεό. Μάλιστα, μέσα σε όλη την Αγία Γραφή αλλά και την χριστιανική γραμματεία, ο θεός “επεμβαίνει” πολλές φορές με διάφορους τρόπους, ώστε αυτή η “ελεύθερη βούληση” να μην είναι τόσο ελεύθερη. Ένα γνωστότατο παράδειγμα είναι το υποτιθέμενο όραμα στον δρόμο για την Δαμασκό που η “ελεύθερη βούληση” του Παύλου ήθελε ένα γερό σκούντημα και επιπλέον τύφλωση για να αποφασίσει, ελεύθερα πάντα, ότι “δεν μπορεί να τα βάζει με τον θεό” (Πράξεις, 26:12-14). Για περισσότερα αντίστοιχα χωρία με θεολογικές συνέπειες, διαβάστε το “Στην σκακιέρα του βιβλικού «Θεού»”

Από εκεί και πέρα, έρχεται η ιστορία της χριστιανοσύνης, με χιλιάδες παραδείγματα επιβολής με την βία και τους νόμους, δηλαδή επιβολή στην “ελεύθερη βούληση” του κόσμου, για να αποδεχτούν όλοι την θρησκεία της αγάπης, όχι πλέον από τον Θεό, αλλά από τους ίδιους τους χριστιανούς. Ακόμα και η κατανόηση του ίδιου του Θεού δεν επιτρέπεται να θεωρείται λίγο έστω

διαφορετικά από κανένα. Ναι μεν ο άνθρωπος “έχει την ελεύθερη βούληση”, αλλά αν δεν είναι αυτή που πρέπει και επιτρέπει ο Θεός, δηλαδή η Εκκλησία, τότε θα πρέπει να υπακούσει θέλει δεν θέλει είτε με τους νόμους, είτε με την βία, είτε με αντίστοιχα επιχειρήματα που αντιστοιχούν σε διαταγές φασισμού και δικτατορίας: *“είσαι ελεύθερος να επιλέξεις, αλλά αν επιλέξεις αυτό που δεν θέλω εγώ ή που είναι κατά του καθεστώτος, θα πονέσεις, όχι γιατί εγώ θα σε βασανίσω ή θα σε πονέσω, αλλά σαν αποτέλεσμα και μόνον, της δικής σου επιλογής να μην δεχτείς την δική μου αλήθεια δηλαδή του Θεού ή της κυβέρνησης και τα βάζεις με το έθνος ή τον λαό ή τον Θεό”*. Αυτό το σλόγκαν αγάπης, είναι η καραμέλα της κάθε φασιστικής ή ολοκληρωτικής κυβέρνησης και είναι και αυτή με την οποία οι χριστιανοί ξεπερνούν και καταπίνουν την βία και την απέχθεια προς την “ελεύθερη βούληση” που οι ίδιοι “θεσμοθέτησαν”, για να φαίνεται συμβατή με την αγάπη που υποτίθεται έχει ο θεός τους και οι ίδιοι φυσικά. Αυτός ήταν ο Μεσαίωνας που ήλθε αμέσως μόλις επικράτησε με πολιτική βούληση ή με βία σε όλη την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία ο Χριστιανισμός.

Προσέξτε τα επιχειρήματα που χρησιμοποιούν για να γλυκάνουν την αντίφαση...

Αν λένε ο άνθρωπος κάνει το “δικό του”, τότε “δεν είναι ο Θεός που οργίζεται, γιατί η αγάπη του πάντα υπάρχει”. Αλλά η αγάπη αυτή (προσέξτε την φράση), “υποστέλλεται” (δηλαδή ένα συναίσθημα έχει δική του βούληση) από τον Θεό αν ο άνθρωπος δεν την αποδέχεται. Υπάρχει μία “κένωση” μια “υποστολή” της αγάπης” του Θεού. Ναι, στον Θεό που του έχουν δοθεί όλες οι απόλυτες ιδιότητες, όταν βρει μπροστά του άρνηση (από την ελεύθερη βούληση), η “απόλυτη” αυτή αγάπη παύει να είναι απόλυτη, “περιορίζεται” γιατί ο “άνθρωπος το αποφάσισε”. Το υποκείμενο λοιπόν καθορίζει τις ιδιότητες του Θεού, καθορίζει αν ο Θεός θα τον αγαπάει ή όχι, εν ολίγοις ο Θεός αγαπάει μόνο τους υποτακτικούς του. Η “απόλυτη αγάπη” δεν είναι απόλυτη, παρά μόνο σε όσους είναι “καλά παιδιά”. Άρα το κακό δεν είναι αποτέλεσμα των πράξεων του Θεού, αλλά του ανθρώπου. Φοβερή σύλληψη.

Περιττό να προσθέσουμε εδώ, ότι το “κακό” στον πλανήτη μας ήρθε πολύ νωρίς, με φοβερές καταστροφές, με εξαφάνιση του 90% των μορφών ύπαρξης που υπήρχαν, πολύ πριν εμφανιστούν οι πρώτοι άνθρωποι. Επίσης καταστροφές έγιναν και σε κοσμικό επίπεδο, αλλά όλα αυτά είναι της επιστήμης και δεν λένε τίποτα σε ιδεοληπτικούς. Να σημειώσουμε επίσης ότι η “ελεύθερη βούληση” όπως την φαντάζονται οι χριστιανοί δεν υπάρχει. Ο κάθε άνθρωπος έχει με την γέννησή του φορτωθεί στο DNA του, συγκεκριμένα χαρακτηριστικά και “θετικά” και

“αρνητικά” που σε μεγάλο βαθμό μπορούν να καθορίζουν την ζωή του. Επίσης ένα μεγάλο μέρος της ιδιοσυγκρασίας του, τροφοδοτείται ή υποδαυλίζεται από το περιβάλλον του, πολύ πριν αποκτήσει την έλλογη ικανότητα, από την παιδική ηλικία, με αποτέλεσμα κανείς άνθρωπος να μην μοιάζει με τον διπλανό του και η βούλησή του να επηρεάζεται από εκατοντάδες ή και χιλιάδες προγενέστερες παραμέτρους, μερικές μάλιστα να είναι καθοριστικές για αυτόν.

Επειδή όλα αυτά όπως είπαμε είναι της επιστήμης και δεν λένε τίποτα στους απολογητές, ας επανέλθουμε πάλι στο πως καταλαβαίνουν οι χριστιανοί αυτή την “ελεύθερη βούληση” με μερικά ιστορικά παραδείγματα “αγάπης”.

Ιστορικά παραδείγματα

Στην εποχή του Αλέξιου του Κομνηνού εμφανίστηκε μια νέα αίρεση που η ελεύθερη της βούληση την έκανε να φαντάζεται τον Θεό διαφορετικά από τον ορθόδοξο. Αυτό φυσικά δεν άρεσε στην Ορθόδοξη Εκκλησία και αυτοί ήταν **οι βογόμιλοι**.

Ο βογόμιλος, κατά την Άννα την Κομνηνή, “είναι πάντα σκυθρωπός, κουκουλωμένος ως τα αυτιά, βαδίζει σκυφτός και μουρμουρίζει μεσ’ στο στόμα του. Μέσα του είναι αιμοβόρος σαν λύκος” (15.8). Συνέλαβαν πολλούς τους βασάνισαν με αγάπη φυσικά και έτσι έμαθαν ποιος ήταν ο αρχηγός τους, ο μοναχός Βασίλειος. Αυτόν αφού τον βρήκαν, αποφασίζουν όλοι μαζί, με την σύμφωνη γνώμη δηλαδή της Ιεράς Συνόδου, του πατριάρχη και του αυτοκράτορα, άξιο της πυράς και τον έκαψαν στον Ιππόδρομο ζωντανό (15.10.1). Ο συγκεντρωμένος χριστιανικός λαός, το εκκλησίασμα δηλαδή, απαιτούσε με “αγάπη” φυσικά, να καούν και οι υπόλοιποι αιρετικοί, αλλά ο Αλέξιος δεν ενέδωσε και τους άφησε να σαπίσουν στην φυλακή, εφόσον δεν υπογράψουν δηλωτικό μετανοίας δηλαδή να απαρνηθούν την “ελεύθερή τους βούληση”. Το κείμενο με το δόγμα της αίρεσης κατεγράφη από τον Κωνσταντίνο Χρυσομάλλη, καθώς και η ορθόδοξη αναίρεσή της ονομάστηκε “δογματική πανοπλία”, αλλά επειδή ήταν αγαπητό ανάγνωσμα αργότερα στα μοναστήρια, το 1140 η σύνοδος Κωνσταντινουπόλεως αποφάσισε να καούν όλα τα αντίτυπα και των κειμένων και της αναίρεσης για να μην μείνει ίχνος της αίρεσης αυτής (μια νοοτροπία συνηθισμένη στην Εκκλησία, όχι μόνο η σωματική, αλλά και η πνευματική εκμηδένιση των αντιπάλων της). Όλα αυτά αναφέρονται λεπτομερώς στην Αλεξιάδα, την ιστορία της Άννας Κομνηνής.

Δηλαδή, εν ολίγοις, δεν επιτρέπεται στην ελεύθερη βούληση των χριστιανών, να σκέπτονται, να μιλάνε ή να διαβάζουν κάτι που ήταν ανεπίτρεπτο για την επίσημη

Εκκλησία, δηλαδή τον Θεό φυσικά. Βλέπετε πέρα από την “ελεύθερη βούληση” έχουν εφεύρει και μια άλλη λέξη τον “**σκανδαλισμό**”. Μπορεί ο κάθε ένας να “λέει και να κάνει ό,τι θέλει” από την “ελεύθερη του βούληση”, αλλά δεν μπορεί να σκανδαλίζει το χριστεπώνυμο πλήθος, **δηλαδή δεν μπορεί ούτε να λέει, ούτε να κάνει ό,τι θέλει, γιατί επηρεάζει και άλλους, άρα σε αυτή την θρησκεία τελικά είναι ανελεύθερος**. Ας δούμε τί μπορεί να πει ένας χριστιανός για την φασιστική αυτή πράξη.

Ο Βασίλειος και ο κάθε αιρετικός ήταν φυσικά “ελεύθερος” να αποφασίσει και να λέει ό,τι θέλει, αλλά από την στιγμή που η αγάπη του Θεού έπαθε “κένωση”, του συνέβη το κακό. Δεν φταίει ο Θεός, δεν φταίει η Εκκλησία, αυτός ήταν ο κακός. Βλέπετε ότι η κένωση της αγάπης αναφέρεται μόνο στο θύμα, όχι στους θύτες, αυτοί πλήρεις “συμπόνοιας”, τον έκαψαν φυσικά με “αγάπη” και φυσικά η “αγάπη του θεού τους” δεν υποστέλλεται για αυτούς. Αξίζει να διαβάσετε το κείμενο της Κομνηνής για να δείτε το μίσος των χριστιανών της εποχής σε κάθε τι το διαφορετικό.

Άλλο ένα γνωστότατο παράδειγμα είναι ο **Άγιος Πορφύριος**. Αυτός ορίστηκε να είναι επίσκοπος στην Γάζα του 6^{ου} αιώνα, στην οποία οι χριστιανοί ήταν μία χούφτα. Δηλαδή η ελεύθερη βούληση των Γαζαίων δεν ήθελε τον Χριστιανισμό και ήταν εθνικοί. Έτσι οι Γαζαίοι λάτρευαν τους αρχαίους θεούς με εξαιρετικά αγάλματα και σπουδαίους ναούς όπως το ξακουστό Μαρνείο του Διός, κάτι όμως που δεν άρεσε στον Πορφύριο (δηλαδή στον θεό του). Επειδή λοιπόν αυτή η ελεύθερη τους βούληση των Γαζαίων δεν ήταν αρεστή στους χριστιανούς και τον θεό τους, ο Πορφύριος με την βοήθεια του “**άγιου**” **Ιωάννη του Χρυσόστομου** και της αυτοκράτειρας, πήρε με εντολή του αυτοκράτορα στις διαταγές του στρατό -αποτελούμενο αποκλειστικά από χριστιανούς, και κατέστρεψε τα αγάλματα και τους αρχαίους ναούς, έβαλε φωτιά στο Μαρνείο και τους ιερείς του και έκανε έναν μεγάλο χριστιανικό ναό στην θέση του, όπως μας λέει στην βιογραφία του ο διάκονος Μάρκος.

Εν ολίγοις, η ελευθερία του ανθρώπου είναι θεωρητική και μόνο. Στο μυαλό των χριστιανών δεν μπορεί να ισχύει κάτι διαφορετικό από το “σχέδιο του Θεού”, το οποίο αυτοί το γνωρίζουν καλά και προσπαθούν να το επιβάλουν, άρα ότι εμπόδιο εμφανίζεται σε αυτό το “σχέδιο”, μπορεί να δείχνει μεν ελευθερία, αλλά δεν χρειάζεται, πρέπει να εξαφανιστεί, αφού ο Θεός υποστέλλει την αγάπη του σε αυτό. **Η ελευθερία είναι λοιπόν μόνο στην θεωρία και μάλιστα με τόσα**

παραδείγματα αποτρεπτικά για αυτήν, όλοι πρέπει να υποταχθούν στην “θέληση του Θεού” που οι χριστιανοί είναι οι μόνοι που καταλαβαίνουν πολύ καλά και για χίλια χρόνια υποτάχθηκαν, είτε το ήθελε η βούλησή τους είτε όχι.

Ας το δούμε άλλη μια φορά από την πλευρά της Εκκλησίας. Το 1793 η εκκλησιαστική Σύνοδος της Ορθοδόξου Εκκλησίας στην Κωνσταντινούπολη αφόρισε, αν και είχε μόλις πεθάνει στην Λειψία, τον **Χριστόδουλο τον εξ Ακαρνανίας μετονομασθέντα από τους διώκτες του Παμπλέκη**. Το βιβλίο του Παμπλέκη που αναφέρει όλα τα κακώς κείμενα της Εκκλησίας και τις υπόγειες μεθόδους κατασυκοφάντησής του, χαρακτηρίζεται βλάσφημο, κατάπτυστο, ασεβές και το ίδιο ο συγγραφέας και οι ομόφρονές του. Επίσης η Εκκλησία αφόρισε όσους αγόρασαν το βιβλίο αν δεν το κάψουν αμέσως, αλλά αφόρισε και προκαταβολικά όσους το αγοράσουν στο μέλλον, όσους το πάρουν δωρεάν και το διαβάσουν ή το δώσουν σε άλλους. Και τέλος όποιος ακούει αυτούς τους αναθεματισμένους. (Διαβάστε το κείμενο στο: Γ. Σ. Μπαρμαρούση, *Οι φιλοσοφικές απόψεις του Χριστόδουλου Παμπλέκη στα πλαίσια του νεοελληνικού διαφωτισμού*, διδ. Διατριβή. Αθήνα 2011).

Το βιβλίο ανατυπώθηκε εσχάτως αλλά αν το αγοράσετε θα είστε αφορισμένος και εσείς από την Εκκλησία. Θα μου πείτε ότι πέρα από τον αφορισμό δεν έκανε η Εκκλησία κάτι άλλο, ναι γιατί ο Παμπλέκης δεν ήταν στον χώρο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και θεωρητικά δεν είχε επιρροή, μόνο που δεν είναι έτσι. Όλοι οι ιερείς που τον κυνηγούσαν, κατάφεραν να πείσουν τους ελληνόφωνους κατοίκους της Βιέννης αρχικά και μετά της Λειψίας όπου μετοίκησε αργότερα, να τον αποδιώξουν και να μην έχουν επαφή μαζί του, με αποτέλεσμα να χάσει τον βιοπορισμό του ως δάσκαλος και διορθωτής κειμένων.

Μπορούμε λοιπόν εύκολα να θεωρήσουμε ότι αυτοί που διάβασαν ή αγόρασαν ή θα αγοράσουν το βιβλίο, είναι κάποιοι από αυτούς που η προπαγάνδα της Εκκλησίας δεν έχει το επιθυμητό για αυτή αποτέλεσμα. Η ελεύθερη λοιπόν βούληση για αυτούς, εξαρτάται απόλυτα από τον βαθμό προσηλυτισμού που τους έχει γίνει. Εκείνη την εποχή τον είχαν καταφέρει σε απόλυτο βαθμό (σκεφθείτε ότι σήμερα έχουν σωθεί μόνο 2 αντίτυπα από την αρχική του έκδοση) και μάλιστα σε ένα διάστημα τεράστιο από τον 6^ο αιώνα, που επικράτησε πλήρως, δηλαδή μιλάμε για 12 αιώνες Μεσαίωνα, για αυτό οι φορείς του Ελληνικού Διαφωτισμού, όλοι σχεδόν είχαν φύγει από την Ανατολή και είχαν μορφωθεί στην Δύση. Μόνο εκεί άνοιξε το μυαλό τους διευρύνθηκε η σκέψη τους, επηρεασμένοι από τον Διαφωτισμό, ώστε

να αρχίζουν να διατυπώνονται νέες απόψεις που θα βοηθήσουν κατά τι στην αναιμική εξέλιξη των υποδούλων Ελλήνων αρχικά και του νέου κράτους αργότερα.

Η μόνιμη προσπάθεια της Εκκλησίας και της θρησκείας, ήταν και είναι να περιορίσουν την ελεύθερη βούληση του ανθρώπου σε συγκεκριμένες επιλογές που αυτοί επιτρέπουν, δηλαδή θέλουν ανθρώπους ρομπότ. Αυτό γίνεται με τον προσηλυτισμό και την προπαγάνδα σταδιακά. Αρχικά λένε ότι είναι η θρησκεία της Αγάπης και της Ελευθερίας, αλλά για να πετύχεις αυτά πρέπει να μετέχεις του ορθόδοξου βιώματος δηλαδή να πηγαίνεις εκκλησία, να μεταλαμβάνεις, να εξομολογείσαι τακτικά, και στο μυαλό σου συνέχεια να έχεις τα σχετικά τσιτάτα ή “μανδράς” της θρησκείας. Μετά από αυτό οι επιλογές σου περιορίζονται. Αν ακούς από άμβωνος για το οτιδήποτε, το χάνεις χωρίς περαιτέρω επεξεργασία, γιατί η ελεύθερη βούλησή σου έχει εκ των πραγμάτων περιοριστεί, αν παρ’ όλα αυτά εκφράσεις κάτι που δεν πρέπει, είχες και έχεις ακόμα συνέπειες. Εκείνες τις εποχές ο αφορισμός και ο αναθεματισμός ήταν ισοδύναμα του θανάτου, αφού γινόταν αποπομπή του θύματος από την κοινωνία, και το Βυζαντινό ή αργότερα το Οθωμανικό κράτος τους δήμεινε την περιουσία ή τους φυλάκιζε.

Θα μου πείτε ότι σήμερα δεν είναι ακριβώς έτσι, δεν επιβάλλουν πλέον την θέλησή τους στο κράτος και στην κοινωνία, στον βαθμό τουλάχιστον που το έκαναν επί Βυζαντίου και επί Οθωμανοκρατίας. Αυτό είναι αλήθεια και για αυτό τώρα μιλάνε περισσότερο για την “ελεύθερη βούληση” γιατί προσπαθούν να την καταστείλουν με έμμεσο τρόπο. Δηλαδή τελικά, η θεωρία για την “ελεύθερη βούληση” υπάρχει και λέγεται περισσότερο από τους χριστιανούς μόνο όταν “ο θεός τους” δηλαδή αυτοί οι ίδιοι δεν μπορούν να την περιορίσουν, να την στενέψουν με την προπαγάνδα και την επιβολή. Ευτυχώς τα Δικαιώματα του Ανθρώπου και ο Διαφωτισμός, εισαγόμενα βέβαια, μας έχουν επηρεάσει κατά τι, μας έχουν διευρύνει για λίγο, αλλά ακόμα σήμερα στην τρίτη χιλιετία, έχουν τεράστια δύναμη και εξουσία να επιβάλουν την θέλησή τους σε μια υποτιθέμενη ευρωπαϊκή κοινωνία σε αρκετά θέματα, όπως η καύση των νεκρών και φυσικά πολύ εύκολα μπορούμε να ξαναγυρίσουμε στον Μεσαίωνα, όπου βρίσκονται και άλλες σημερινές χώρες, ειδικά από την στιγμή που η Εκκλησία και το Κράτος μας είναι δεμένα χειροπόδαρα και πάντα υπάρχουν καλοθελητές και πολλά σκουριασμένα μυαλά που το προσπαθούν αυτό συνέχεια. Σας θυμίζω ότι ο μη θρησκευτικός γάμος επιτράπηκε στην χώρα μας, από το 1982 που δείχνει το πόσο πίσω είμαστε εξ αιτίας αυτής της ιδεοληψίας που ακόμα μας κυβερνά.

Με αυτά τα συνοπτικά και λίγα από το χάος των κειμένων και της δράσης της

θρησκείας αυτής, ελπίζω να έχουμε καταλάβει καλά πλέον, ότι η υποκρισία της περισσεύει και δεν έχει τίποτα το σοβαρά αληθινό, πέρα από αστήριχτες ιδεοληψίες, η δε κοινωνία μας ακόμα είναι δέσμια πολλών μεσαιωνικών αντιλήψεων, με ότι κακό μπορεί να φέρουν αυτές στην εξέλιξη της χώρας μας και το μέλλον των παιδιών μας.

Σχετικά άρθρα που πρέπει να διαβάσετε:

- Η παντογνωσία του Θεού και η ελεύθερη βούληση του ανθρώπου
- Προσηλυτισμός, νηπιοβαπτισμός και...«ελεύθερη βούληση»
- Η εξαθλίωση του ανθρώπου με την «ασθένεια της βούλησης» στον Χριστιανισμό (Κορνήλιος Καστοριάδης).
- Sean Carroll, Δεν υπάρχει ζωή μετά θάνατον και εδώ.
- Είναι το Σύμπαν αιτιοκρατικό; Όπως και αν το δει κανείς η απάντηση παραμένει «ίσως»
- Σύνδεση Κβαντικής Φυσικής και συνείδησης στον David Bohm

Φιλίστωρ